

רע"פ 8810/16 - שלום טרבלסי, רויטל טרבלסי נגד הוועדה המקומית לתכנון ולבניה צפת

בית המשפט העליון

רע"פ 8810/16

לפני: כבוד השופט ח' מלצר

המבקשים: 1. שלום טרבלסי
2. רויטל טרבלסי

נגד

המשיבה: הוועדה המקומית לתכנון ולבניה צפת

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת א' אריאלי) ב-ע"פ 6567-03-16 מתאריך 19.07.2016

בשם המבקשים: בעצמם

בשם המשיבה: עו"ד יגאל טרבולסי

החלטה

1. בפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי הנכבד בנצרת (כב' השופטת א' אריאלי) ב-ע"פ 6567-03-16, בגדרו נדחה ערעורם של המבקשים על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד בצפת (כב' השופטת ר' איזנברג) ב-תו"ב 32118-06-14. במסגרת גזר הדין (מתאריך 21.01.2016) הושתו על המבקשים העונשים הבאים: קנס בסך 10,000 ש"ח, שהושת על המבקשים יחדיו, חתימה על התחייבות כספית בסך 10,000 ש"ח כל אחד, וצו להריסת תוספות הבניה שיבוצע 12 חודשים מיום מתן גזר הדין.

אביא להלן את הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשה.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 17.06.2014 הוגש כנגד המבקשים כתב אישום לבית משפט השלום הנכבד, במסגרתו יוחסה להם עבירה של ביצוע עבודות ושימוש במקרקעין הטעונים היתר - בלא היתר, עבירה לפי סעיפים 145(א), ו-204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: החוק).

3. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 19.05.2013, או בסמוך למועד זה, פקחים מטעמה של המשיבה גילו כי המבקשים ביצעו עבודות בניה במקרקעין הידועים כגוש 13063, חלקות 15 ו-16, ברחוב ירושלים 111 בעיר צפת, שכללו: בניית מרפסת פתוחה בגודל 30 מ"ר (להלן: המרפסת), בניית בריכת שחיה בגודל 8 מ"ר (10 מטר מעוקב; להלן: הבריכה), ובניית תוספת בגודל 25 מ"ר, לרבות פתחים סביב התוספת (להלן: התוספת; להלן יחדיו: תוספות הבניה). עוד נטען כי המבקשים ביצעו את תוספות הבניה ללא היתר כדין ואף תוך הפרת צו הפסקה מינהלי, שהוצא להם בתאריך 05.09.2012 וצו הפסקה שיפוטי שניתן בתאריך 13.09.2012.

4. בתאריך 08.09.2014 המבקשים כפרו במיוחס להם בכתב האישום בטענה כי המרפסת והתוספת, נבנו טרם המועד הנקוב בכתב האישום והם גרסו שהבניה נעשתה, לשיטתם, כשברשותם היתר בניה כדין. בעניין הבריכה נטען כי היא קיימת במקרקעין מזה מספר שנים, וכי אין היא מצריכה היתר בניה, נוכח העובדה, שלגישת המבקשים, מדובר ב"שכשוכית" בלבד.

5. בתאריך 10.09.2015 בית משפט השלום הנכבד הרשיע את המבקשים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום. במסגרת הכרעת הדין נקבע כי המבקשים בנו את תוספות הבניה בלא שהיה בידם היתר כדין, וכי הם אף המשיכו בביצוע עבודות הבניה, חרף העובדה שניתן בעניינם צו הפסקה מינהלי בתאריך 05.09.2012, וצו הפסקה שיפוטי בתאריך 13.09.2012.

בית משפט השלום הנכבד דחה את טענת המבקשים כי מדובר בבניה ישנה, זאת נוכח העדויות והראיות שנשמעו בפניו. עוד נקבע כי התמונות שהוגשו לבית משפט השלום הנכבד על ידי המשיבה, אשר תיעדו את מצב הדברים במקרקעין במועדים שונים, מוכיחות כי תוספות הבניה לא היו קיימות במקרקעין, מושא כתב האישום, עובר לחודש ספטמבר 2012. הטענה כי עבודות הבניה במרפסת ובתוספת נעשו על פי היתר בניה כדין, נדחתה אף היא, כאשר בתוך כך נקבע כי טענה זו עומדת בסתירה למסמך, עליו חתם המבקש 1, במסגרת שימוע שנערך לו בתאריך 18.11.2012, בגדרו הוא הצהיר כי יפעל להוצאת היתר בגין המרפסות שבנה - הצהרה, כך נקבע, המהווה הודאה בדבר בניה ללא היתר כדין.

בית משפט השלום הנכבד קבע עוד כי היתר הבניה עליו נסמכו המבקשים בטענותיהם איננו מהווה היתר בניה לתוספות הבניה, מושא כתב האישום, אלא ל"בניית גג רעפים + גגון מעל המרפסת" (ראו: נ/1). עוד נקבע כי בכל מקרה היתר הבניה, עליו נסמכו המבקשים איננו תקף, שכן הוא ניתן בשנת 2004 ותוקפו פקע בחלוף 3 שנים, בעוד

שעבודות הבניה נערכו בשנת 2012. בית משפט השלום הנכבד גם קבע כי הברכה היתה טעונה היתר, נוכח כך שמדובר בברכה התחומה בקירות בטון ומצופה באריחים, ומשכך היא מיועדת להיות מלאה במים לצורך שימוש בה כברכה ולא כ"שכשוכית", כטענת המבקשים.

בית משפט השלום הנכבד הוסיף וקבע כי תוספות הבניה נבנו בחלקה המצויה בחזקת המבקשים, וכי העובדה שנעשו עבודות בניה אף בחלקות נוספות איננה מאיינת את הפרת הצווים המתייחסים לחלקה דנן. בית משפט השלום הנכבד קבע לבסוף, ביחס לטענת המבקשים כי ניתן להם טופס 4 מתאריך 29.03.2014 - זאת, על פי הנטען, לאחר ביצוע העבודות לבניית תוספות הבניה - כי ספק אם מדובר בטופס מקורי, שכן המהנדס החתום עליו, כלל לא שימש כמהנדס הוועדה המקומית במועד החתימה, וכי הטופס הנ"ל אף איננו מתייחס כלל לתוספות הבניה, מושא כתב האישום, אלא לעבודות שנעשו על פי היתר בניה מתאריך 25.09.1997, שעניינו חיבור לחשמל למספרה המצויה במבנה.

6. בתאריך 21.01.2016 בית המשפט השלום הנכבד גזר את דינם של המבקשים, לאחר שאיזן בין שיקולי הענישה השונים המתקיימים בנסיבות, והשית עליהם את העונשים המנויים בפיסקה 1 שלעיל.

7. בתאריך 03.03.2016 המבקשים ערערו על פסק דינו של בית המשפט השלום הנכבד. במסגרת הערעור המבקשים טענו כי בית משפט השלום הנכבד שגה כאשר הרשיע אותם בעבירות שיוחסו להם, בעוד שבידם היה, לטענתם, טופס 4 שהוצא, לשיטתם, בשנת 2014 - כדין. עוד נטען כי לפי כתב האישום תוספות הבניה בוצעו לאחר שנת 2012, בעוד שבהכרעת הדין, נקבע שהעבודות בוצעו בשנת 2009. המבקשים טענו עוד כי בית משפט השלום הנכבד שגה אף בכך שהסתמך על תמונות שאין עליהן תאריכים מוטבעים. המבקשים הוסיפו והעלו טענה של אכיפה בררנית. בנוסף המבקשים חזרו וטענו כי הברכה היא "שכשוכית" בלבד, שאיננה טעונה, לשיטתם, היתר. המבקשים טענו גם כי תוספות הבניה בוצעו בשטח שכן, שאיננו שטחם של המבקשים. המבקשים טענו לבסוף כי העונש שהושת עליהם חורג לחומרא מהעונש ההולם את העבירה בה הורשעו.

8. המשיבה מנגד, ביקשה לסמוך ידה, על פסק דינו של בית משפט השלום הנכבד, שעיקריו אושרו בערעור. לגישת המשיבה, הפער בין התאריך הנקוב בכתב האישום לבין התאריך המופיע בהכרעת הדין לעניין תוספות הבניה הינו בבחינת טעות קולמוס של בית משפט השלום הנכבד. עוד נטען כי המבקשים לא הביאו כל ראיה לביסוס טענתם בדבר אכיפה בררנית, וכי העונש שהושת על המבקשים הולם בנסיבות.

9. בתאריך 19.07.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את ערעורם של המבקשים בקובעו, כי אין מקום להתערב בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו בידי הערכאה המבררת, שכן הנ"ל: "נומקו ובוססו כדבעי על מכלול הראיות והעדויות שנפרסו בפניו (בית משפט השלום הנכבד - ח"מ)" (ראו: פיסקה 9 לפסק הדין). עוד נקבע כי אכן נפלה טעות קולמוס בסעיפים 6 ו-9 להכרעת הדין, בהם נכתבה, בשגגה, שנת 2009 במקום שנת 2012. בנוסף נקבע שניתן למצוא תמיכה לכך שמדובר בטעות קולמוס בעובדה שצו ההפסקה המינהלי וצו ההפסקה השיפוטי, שבמועד הוצאתם היו העבודות בעיצומן - הוצאו בחודש ספטמבר 2012.

מעבר לכך - בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי טענת המבקשים לענין האכיפה הבררנית, הועלתה בלא ביסוס. בסיום בית המשפט המחוזי הנכבד הגיע למסקנה כי אין גם מקום להתערב בעונש שהושת על המבקשים, מאחר שהעונש עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים.

מכאן הבקשה שבפני.

טענות הצדדים

10. המבקשים ביקשו בגדר הבקשה למתן רשות ערעור שבפני להמתין לסיומו של הליך אזרחי שפרטים מלאים לגביו לא נמסרו, המתנהל, לדבריהם, בין הצדדים - בבית משפט השלום הנכבד. לשיטתם, יש במה שיתברר בהליך זה כדי לאשש את טענותיהם. לגופה של בקשה - המבקשים טוענים כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה עת שדחה את טענות המבקשים לעניין הממצאים שנקבעו בערכאה הדיונית. בתוך כך חוזרים המבקשים וטוענים כי התמונות שצורפו לכתב האישום אינן מהוות ראיה ניצחת לגבי מה שמיוחס לנראה שם, משום שאין תאריך מוטבע בתמונות. עוד נטען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בכך שדחה את טענתם לעניין תוקפו של טופס 4, שהגישו המבקשים, שניתן להם, לגרסתם, בשנת 2014, ואשר מכשיר, לטענתם, את תוספות הבניה. המבקשים טוענים גם כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקביעתו כי נפלה טעות קולמוס בהכרעת הדין. המבקשים מוסיפים וטוענים כי בית המשפט המחוזי הנכבד אף טעה משדחה את טענתם כי כתב האישום מייחס למבקשים את תוספות הבניה שאינן מצויות בשטחם, אלא בחלקות שכנות.

11. המשיבה טוענת מנגד, כי יש לדחות את הבקשה, זאת נוכח כך שעניינם של המבקשים נדון כבר בפני שתי ערכאות, שבחנו את טענותיהם ודחו אותן לגופן. בתוך כך נטען כי הממצאים נקבעו בבית משפט השלום הנכבד על סמך ראיות ועדויות שנשמעו בפניו ונמצאו מהימנות. ביחס לטענת המבקשים כי האישום ייחס להם עבירת בנייה ושימוש שהתבצעה בשנת 2012, בעוד שהכרעת הדין של בית משפט השלום הנכבד קבעה כי העבודות התבצעו בשנת 2009 - המשיבה מסבירה כי אכן נפלה בהכרעת הדין טעות קולמוס, ואולם התיקון מתבקש מהקשר הדברים ומקריאת הכרעת הדין במכלול.

דין והכרעה

12. לאחר עיון בבקשה שלפני, בחומר שצורף לה ובתגובת המשיבה לבקשה - נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות. הטעמים לכך יובאו בקצרה מיד בסמוך.

13. הלכה היא כי רשות ערעור לשמיעה ב"גלגול שלישי" תינתן, ככלל, רק במקרים בהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים הישירים להליך (ראו: רע"פ 3101/05 אבו רמילה נ' מדינת ישראל (25.05.2015)), או במקרים שמתגלה בהם אי-צדק בולט, או מתעורר חשש כי נגרם למבקש עיוות-דין (ראו למשל: רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל (12.02.2015)).

לאחר שבחנתי את הדברים הגעתי למסקנה כי הבקשה איננה חורגת מעובדות המקרה הפרטני של המבקשים, ואיננה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית. כמו כן לא מצאתי כי נגרם למבקשים עיוות דין, או כי מתקיימים שיקולי צדק אחרים התומכים במתן רשות ערעור בענין.

די בטעמים אלו, כשלעצמם, כדי לדחות את הבקשה למתן רשות ערעור.

14. אף לגופו של עניין - דין הבקשה להידחות. עיקר טענותיהם של המבקשים ממוקד בהשגה על ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, על יסוד התרשמותה מראיות ומעדויות שהונחו ונשמעו בפניה. בית המשפט המחוזי הנכבד בחן אף הוא את טענותיהם של המבקשים - ולא מצא מקום לשנות מקביעותיה של הערכאה הדיונית, ופסק בהקשר זה כך:

"קביעותיו של בית המשפט קמא, בכל הנוגע לממצאים העובדתיים ולממצאי המהימנות, נומקו ובוססו כדבעי על מכלול הראיות והעדויות שנפרסו בפניו..." (ראו: פסקה 9 לפסק הדין; ההדגשה שלי - ח"מ).

עוד נקבע בידי בית המשפט המחוזי הנכבד כדלקמן:

"קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא, בכל הנוגע למועד ביצוע העבודות, נסמכו על התרשמות ממהימנות עדות המפקחים והתמונות שהוגשו. מדובר בקביעות סבירות ומנומקות כדבעי, שאין מקום להתערב בהן, בפרט שעה שהמערערים (המבקשים - ח"מ) לא הציגו בבית המשפט קמא ראיות סותרות, כגון תמונות או עדויות שכנים, אשר תומכות בטענתם..." (ראו: פסקה 11 לפסק הדין).

בהקשר לקביעות עובדתיות מעין אלו כבר נפסק כי לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות, שנקבעו על ידי בית המשפט המברר. דברים אלה יפים מקל וחומר, ככל שמדובר בהשגות על קביעות עובדתיות שצד כלשהו מבקש להעלותן ב"גלגול שלישי" (ראו, לדוגמה: רע"פ 8826/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (21.01.2016)); רע"פ 4844/15 גלבוט נ' מדינת ישראל (16.07.2016); רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה, ירושלים (20.07.2016)). בנסיבות העניין המבקשים קיבלו את יומם בפני שתי ערכאות ששמעו את טענותיהם ובחנו אותן לעומקן, ונראה כי מדובר למעשה בניסיון לבצע פה "מקצה שיפורים", אשר עלול לפגוע שלא לצורך בעיקרון סופיות הדיון (עיינו והשוו: ע"פ 2064/14 קואסמי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (24.02.2015); רע"פ 3969/16 רקח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.07.2016)).

15. מעבר לנדרש אוסיף עוד לענין טענת המבקשים כי קיים פער בין התאריך הנקוב בכתב האישום לבין התאריך המופיע בהכרעת הדין של בית משפט השלום הנכבד לעניין ביצוע עבודות הבניה, כי אף אני התרשמתי שמדובר כאן בטעות קולמוס של בית המשפט (עיינו בהקשר זה: סעיף 81(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; ע"פ 5451/11 אלענאמי נ' מדינת ישראל (30.08.2012); ע"פ 3206/11 ז'אנו נ' מדינת ישראל (10.06.2013)). גישתי מבוססת על מה שנקבע בידי בית המשפט המחוזי הנכבד, ועל לשון הכרעת הדין לפיה: "עובר ל-9/12, לא היו קיימות התוספות נשוא כתב האישום" (ראו: פסקה 5 להכרעת הדין; ההדגשה שלי - ח"מ), וכן על קביעתו של בית המשפט השלום הנכבד כי בביצוע עבודות הבניה, המבקשים הפרו צו הפסקה מינהלי וצו הפסקה שיפוטי (שהוצאו רק בשנת 2012). משכך, בנסיבות - אין עילה להתערבות אף בנושא זה.

עמוד 5

16. נוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחית. יחד עם זאת ניתנת למבקשים אורכה לביצוע ההריסה עד לתאריך 21.02.2017.

ניתנה היום, י"ג בטבת התשע"ז (11.1.2017).

שׁוֹפֵט
